

■ Στὰ θεμέλια τοῦ γνησίου πολιτισμοῦ τῆς Γαλλίας

Ἡ Ὁσία Γενεβιέβη Πολιοῦχος τῶν Παρισίων

† 3ῆ Ἰανουαρίου

Ὁ **Ε'** αἰώνας, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ὁσία Γενεβιέβη ἐλάμπρυνε τὴν πόλι τῶν Παρισίων, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῆς ριζικῆς μεταμορφώσεως τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ ιδιαιτέρως τῆς Γαλλίας.

Ἐνῶ ἡ Γαλατία (νῦν Γαλλία) ἀποτελοῦσε ἀκόμη ἓνα ἀνθηρὸ τμήμα τῆς ἐνδόξου Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ συνεχεῖς εἰσβολές τῶν γερμανικῶν βαρβαρικῶν φύλων τὴν ἐρήμωσαν καί, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ε' αἰῶνος, οἱ Φράγκοι, οἱ Βησιγότθοι, οἱ Βουργούνδιοι κ.ἄ., ἐγκατεστημένοι στὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας, πολεμοῦσαν μεταξύ τους, γιὰ τὴν κατάκτησι ὁλοκλήρου τῆς χώρας.

Ἡ ἐποχὴ ὅμως αὐτῆ, ἂν καὶ τόσο ταραγμένη, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας.

Ἡ Γαλλία, δεχθεῖσα τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὸν δεῦτερο αἰῶνα, εἶχε πλήρως ἐκχριστιανισθῆ μέχρι τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰῶνος.

Ἡδη ὁ νεοφωτισθεὶς λαὸς ἐτιμοῦσε πολλοὺς Ἁγίους Μάρτυρας καὶ θαυματουργοὺς Ἐπισκόπους.

‘Ο διασημότερος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἅγιος Μαρτίνος ὁ ἐλεήμων καὶ θαυματουργός, Ἐπίσκοπος Τουρῶνης (σημ. Τούρ, † Μνήμη: 12η Νοεμβρίου), πιθανὸν νὰ εἶχε δημιουργήσει τὶς πρῶτες Μοναστικὲς Ἀδελφότητες πρὸς τὸ τέλος τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

‘Ο Μοναχισμὸς ἀνεπτύχθη ραγδαίως κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα σὲ ὅλη τὴν χώρα, τὰ δὲ Μοναστήρια γιὰ πολλοὺς αἰῶνες μετέπειτα θὰ ἀπετέλουν σχεδὸν τὰ μοναδικὰ κέντρα ἐκπολιτισμοῦ τῆς Γαλλίας, ἢ

ὅποια ὑπέφερε ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα τῶν νέων κατακτητῶν.

* * *

Μία τῶν μεγαλυτέρων ὀσιακῶν μορφῶν τοῦ Ε΄ αἰῶνος εἶναι ἡ Ὁσία Γενεβιέβη. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 422 στὸ χωρίο Νεμετοδοῦρον (Nanterre), μερικὰ χιλιόμετρα δυτικῶς τῶν Παρισίων, ἀπὸ γονεῖς πλουσίους καὶ εὐσεβεῖς, τὸν Σεβῆρο καὶ τὴν Γεροντία. Στὰ παιδικὰ της χρόνια, ἐποίμανε τὰ ποίμνια τῶν γονέων της στοὺς δασώδεις λόφους στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα.

Σὲ ἡλικία περίπου ὀκτῶ ἐτῶν, ὁ Θεὸς τὴν ἐκάλεσε νὰ Τοῦ ἀφιερῶθῃ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο. **Μία** τοπικὴ Σύνοδος στὴν Γαλλία ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ στὴν Βρετανία, κατόπιν ζητήσεως βοηθείας πρὸς καταπολέμησι τῆς Πελαγιανικῆς αἵρέσεως, τοὺς ἀγιωτάτους καὶ θαυματουργοὺς Ἐπισκόπους: Γερμανὸ τῆς Ὁξέρ († Μνήμη: 31η Ἰουλίου, † 448) καὶ Λουῖππο τῆς Τρουά († Μνήμη: 29η Ἰουλίου, † 479).

Οἱ δύο Ἐπίσκοποι κατὰ τὸ ταξίδιό τους διῆλθον ἀπὸ τὸ Νεμετοδοῦρον. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τοὺς ὑπεδέχθη μὲ ἱερὸν ἐνθουσιασμό, καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ ψάλουν μαζὶ τὸν Ἑσπερινό.

‘Ο ἀγιώτατος Γερμανός, ἐνῶ εὐλογοῦσε τὸν λαόν, εἶδε τὸ εὐλογημένο κοράσιον καὶ φωτισθεὶς ὑπὸ τῆς θείας Χάριτος, προεφῆτευσε στοὺς κατάπληκτους γονεῖς του, ὅτι θὰ ἐγίνετο «μεγάλῃ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ πολλοὶ θὰ εὕρισκον τὴν σωτηρίαν διὰ μέσου αὐτῆς».

Κατόπιν ἐρώτησε τὴν Γενεβιέβη: «Κόρη μου, ἐπιθυμοῦμε νὰ ἀφιερῶθῃς, ὡς νύμφη ἄμωμος, εἰς τὸν Χριστόν;». Ἡ Ἁγία ἀπήντησε: «Αὐτή, Δέσποτα, ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας μου. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὴν ἐκκληρώσῃ».

Ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος ἐκράτησε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Γενεβιέβης κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ εἶπε στοὺς γονεῖς της νὰ τὴν φέρουν πολὺ ἐνωρὶς στὸν Ναὸ τὴν ἐπομένῃ.

Τὸ πρωῒ τὴν ἐρώτησε ὁ Ἐπίσκοπος: «Γενεβιέβη, κόρη μου, ἐνθυμείσαι τὸ χθεσινόν σου τάμα;». «Ναί, ἅγιε Δέσποτα», ἀπήντησε, «ὑπόσχομαι νὰ ἀφιερῶσω τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μου εἰς τὸν Θεὸν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου».

Τότε ὁ Ἅγιος Γερμανὸς εὗρηκε στὸ ἔδαφος ἓνα νόμισμα, τὸ ὁποῖο ἔφερε ἐπάνω του τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ τῆς τὸ ἔδωσε νὰ τὸ κρεμάσῃ στὸν λαιμό της εἰς ἐνθύμιον τοῦ τάματός της, παραγγείλας εἰς αὐτὴν νὰ μὴ ἐνδυθῇ ποτὲ πολὺτιμα ἐνδύματα ἢ κοσμήματα.

Πέρασε ὀλίγος καιρὸς, καὶ σὲ μία Ἑορτὴ ἢ μητέρα της, ἡ ὁποία θὰ ἐπήγαινε στὴν Ἐκκλησία, εἶπε στὴν Γενεβιέβη νὰ παραμείνῃ στὴν οἰκία τους. **Ἡ** εὐσεβὴς κόρη διεμαρτυρήθη, ὑπενθυμίζουσα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσί της. **Ἡ** μητέρα της τότε τὴν ἐρράπισε καί... ἀμέσως ἐτυφλώθη!

Ἀργότερα, μετὰ δύο χρόνια, ἡ Ἁγία ἔφερε νερὸ στὸ σπίτι, προσηυχῆθη γιὰ τὴν θεραπεία τῆς μητρὸς της, καὶ τὸ ἐσταύρωσε. **Ὅταν** ἡ μητέρα της Γεροντία ἐνιψε τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ εὐλογημένο ὕδωρ, ἀνέβλεψε!...

Εἰς ἡλικίαν περίπου 15 ἐτῶν, ἡ Γενεβιέβη ἐπῆγε μαζὶ μὲ ἄλλες δύο παρθένες στὸν Ἐπίσκοπο Ἀβαρικοῦ (σημ. Μπουρζ) Βίλικο, γιὰ νὰ λάβουν τὴν Μοναχικὴ κουρά. **Παρ'** ὅλον, ὅτι ἦταν μικροτέρα, ὁ Ἐπίσκοπος θεόθεν παρακινηθεὶς, τὴν ἔκειρε πρώτη.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴ δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμη γυναικεῖα Μοναστήρια καὶ ἔτσι, ὅταν μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθησαν οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς της, ἐγκατεστάθη στὸ Παρίσι στὸ σπίτι τῆς ἀναδόχου της, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ἀπέναντι τοῦ Σηκουάνα, ὁ ὁποῖος ἔχει τῶρα τὸ ὄνομά της.

Ἐκεῖ ἐφήρμοσε μία σκληροτάτη ἄσκησι, ἐσθίουσα μόνον κάθε Πέμπτη καὶ Κυριακὴ ὀλίγο κρίθινο ἄρτο καὶ κουκιά, τὰ ὁποῖα ἔβραζε κάθε δύο-τρεῖς ἐβδομάδες. **Προσηύχετο** ἀδιαλείπτως καὶ

δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκία της, εἰ μὴ μόνο γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς πτωχοὺς.

Ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νὰ τῆς ἔλθῃ μία φοβερὰ παραλυσία εἰς ὄλο τὸ σῶμα, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ κανένα μέλος της, ἐπὶ τρεῖς δὲ ἡμέρες ἔμεινεν ὡς νεκρά. **Ὅ**ταν συνῆλθε, διηγῆθη ὅτι ἕνας Ἄγγελος τὴν παρέλαβε καὶ τῆς ἔδειξε τὴν Κόλασι καὶ τὸν Παράδεισο. **Ἡ** ἀγία κόρη ἐπέμεινε ἰδιαιτέρως στὴν περιγραφὴ τῶν ἀνεκφράστων ἀγαθῶν, τὰ ὅποια ἀναμένουν τοὺς δικαίους.

Ἡ εὐλογημένη Γενεβιέβη συντόμως ἔδρεψε τοὺς εὐχύμους καρποὺς μιᾶς τοιαύτης ἀσκήσεως, ἀπέκτησε πλουσίως τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: τὸ χάρισμα τῶν δακρῶν, τὸ διορατικόν, τὸ προφητικόν, τὸ θαυματουργικόν.

* * *

Ὡς συμβαίνει πάντοτε, βλέπον τὸ πονηρὸ πνεῦμα, ὅτι δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὴν Ἁγία, ἐξήγειρε ἐναντίον της ἀνθρώπους γιὰ νὰ τὴν συκοφαντήσουν καὶ κατακρίνουν.

Ὅταν μάλιστα κατὰ τὸ 445, ὁ ἀγιώτατος Ἐπίσκοπος Γερμανός, πορευόμενος καὶ πάλι πρὸς τὴν Βρεττανία, διῆλθε διὰ τῶν Παρισίων, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἁγίας τὴν κατέκριναν εἰς αὐτόν. **Ὁ** θεοφόρος Ἱεράρχης δὲν ἔδωσε σημασία στὶς συκοφαντίες, ἀλλὰ προσηυχῆθη μαζί της καὶ ἔδειξε στοὺς Παρισίνοὺς τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἀφθόνως εἶχε χύσει ἡ Ὁσία, εἰς ἔνδειξιν τοῦ παρὰ Κυρίου χαρίσματος Της.

Ἐκτοτε οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἤρχισαν νὰ τὴν σέβωνται καὶ νὰ ἐκζητοῦν τὶς φωτισμένες συμβουλές της καὶ τὶς θαυματουργικὲς προσευχές της.

Μία προφητεία τῆς Ὁσίας, ἡ ὅποια ἐξεπληρώθη, συνέβαλε πολὺ στὸ νὰ ἐγκαθιδρυθῆ πλέον στὶς συνειδήσεις ὄλων ὡς ὄντως Ἁγία.

Ὅταν στὶς ἀρχές τοῦ ἔτους 451, ὁ Ἀτίλας μὲ τὶς βαρβαρικὲς ὀρδές του ἐπλησίαζε τὸ Παρίσι, οἱ κάτοικοι κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλι. **Ἡ** Ἁγία τοὺς εἶπε, ὅτι ὁ Κύριος θὰ τοὺς ἐλύτρωνε ἐκ τοῦ κινδύνου, νὰ μὴ ἀνησυχοῦν, ἀλλὰ νὰ

προσευχηθοῦν καὶ νὰ νηστεύσουν. **Οἱ** Παρισίνοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν συμβουλή της, ἐξηγέρθησαν μάλιστα ἐναντίον της καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὴν λιθοβολήσουν. **Τελικῶς**, ὁ Κύριος τὴν ἐφύλαξε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ὄχλου: ἕνας ἀγγελιαφόρος ἦλθε, ἐκ μέρους τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τῆς Ὠξέρ, νὰ ἐπιβεβαιώσῃ γιὰ μίαν ἀκόμη φορά, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε ἐκλέξει τὴν Γενοβιέβη Προστάτιδα τῆς πόλεως.

Οἱ δὲ βάρβαροι Οὐννοι αἰφνιδίως καὶ χωρὶς φανερὸ λόγον ἄλλαξαν κατεύθυνσι καὶ ὀλίγον ἀργότερα ἐνίκηθησαν ἀπὸ τὸν σχετικῶς ἀδύνατον ῥωμαϊκὸν στρατὸν τοῦ στρατηλάτου Ἀετίου 200 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Παρίσι, στὶς Καταλανικὲς πεδιάδες (451).

* * *

Πλήθος θαυμάτων μᾶς διηγεῖται ὁ ἀνώνυμος βιογράφος τῆς Ἁγίας στὸν Βίον της, ὁ ὁποῖος ἐγράφη μὲν μόλις 18 ἔτη μετὰ τὴν ὁσία Κοίμησί της: ἐξεδίωκε δαιμόνια, ἀνήγειρε παραλυτικούς, ἔδιδε τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς.

Κάποτε μίαν περίλυντος μητέρα τῆς ἔφερε τὸ λείψανον τοῦ τετραετοῦς υἱοῦ της. **Ἡ** Ἁγία τὸ ἐκάλυψε μὲ τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ προσηυχῆθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας κλαίουσα, ἕως ὅτου ἀνεστήθη τὸ παιδί.

Κάθε χρόνον, κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἀσκητικὴν Παράδοσιν, ἔμεινε ἐγκλειστος ἀπὸ τὰ Θεοφάνια μέχρι τὴν Μεγάλην Πέμπτην. **Μία** Μοναχὴ προσεπάθησε νὰ ἰδῇ τί ἔκανε ἐγκλειστος στὸ κελλί της, ἀλλ' ὅταν ἐφθασεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἐτυφλώθη. **Μετὰ** τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν, ἐπῆγεν ἡ Ἁγία στὸ κελλί τῆς τυφλωθείσης Μοναχῆς καὶ προσευχηθεῖσα τὴν ἐσταύρωσε καὶ τῆς ἔδωσε πάλιν τὸ φῶς της.

Ἡ Ὅσια Γενοβιέβη ἠὺλαβεῖτο ἰδιαιτέρως τὸν Ἅγιον Διονύσιον, πρῶτον Ἐπίσκοπον Παρισίων († Μνήμη: 9ῆ Ὀκτωβρίου), ὁ ὁποῖος εἶχε μαρτυρήσει μερικὰ χιλιόμετρα βορείως τῆς πόλεως.

Ἐπεισε λοιπὸν μερικοὺς Ἱερεῖς νὰ κτίσουν μίαν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος. **Διαμαρτυρίες** ὅμως ἠγέρθησαν, διότι δὲν ὑπῆρχε ἄσβεστος γιὰ τὴν οἰκοδομήν. **Ἡ** Ἁγία τοὺς ἔστειλεν στὴν γέφυραν τῆς πόλεως. **Ἐκεῖ** συνήντησαν δύο ποιμένες, οἱ ὁποῖοι συζητοῦσαν γιὰ τὸ γεγονός, ὅτι εἶχε εὑρεθῆ στὸ δάσος μίαν πηγὴν ἄσβεστου!

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Στυλίτης
καὶ ἡ Ὁσία Γενεβιέβη.

Συντόμως ὁ Ναὸς ἐκτίσθη καὶ ἡ εὐλογημένη Γενεβιέβη μετέβαινε ἐκεῖ τακτικῶς γιὰ νὰ προσευχηθῆ, ἰδίως τὶς Κυριακές, καὶ ἠγρύπνει ὀλονυκτίως.

Ἐνα Σάββατο βράδῳ ἀνεχώρησε μετὰ τὴν συνοδιά τῆς διὰ τὸν Ἅγιο Διονύσιο, ἐνῶ εἶχε ἐκσπάσει σφοδρὰ καταιγίδα. Αἰφνιδίως τὸ φανάρι τους ἔσβησε ἀπὸ τὸν δυνατὸ ἀέρα. Οἱ Μοναχὲς ἐκυριεύθησαν ἀπὸ μέγα φόβο, καθὼς εὐρέθησαν ἐγκαταλελειμμένες στὸ σκότος, στὴν λάσπη, χωρὶς προσανατολισμό. Ἡ Ὁσία τὶς ἐνεθάρρυνε, ἔπειτα προσηυχήθη καὶ ἐσταύρωσε τὸ φανάρι. Τότε ἄναψε

αὐτὸ θαυμαστῶς μόνο του καὶ καθοδηγούμενες ὑπὸ τοῦ θαυματουργικοῦ φωτός, ἔφθασαν σῶες στὸν Ναὸ διὰ τὴν Ἀγρυπνία.

Ἡ Ἁγία, μαζὶ μὲ τὴν Ἀδελφότητα, τὴν ὁποῖαν εἶχε συγκεντρώσει γύρω τῆς, ἔκανε πολλὰ προσκυνήματα στὸ Μνήμα τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου τοῦ θαυματουργοῦ στὴν Τουρώνη (σημ. Τούρ), περίπου 200 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Παρίσι, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐτέλει πολλὰ θαύματα.

Ἐπίσης μία φορὰ ἀκόμη ἡ Ὁσία ἔσωσε τὴν πόλι τῆς. Ὄταν οἱ Φράγκοι πολιώρκησαν τὸ Παρίσι καὶ οἱ κάτοικοι ἐκινδύνευαν ἀπὸ τὴν πείνα, ἡ Ἁγία ὠδήγησε μίαν ὁμάδα πλοίων σὲ περιοχές, τὶς ὁποῖες δὲν εἶχαν καταστρέψει οἱ Φράγκοι, καὶ τὰ ἔφερε πάλι ὀπίσω γεμᾶτα σιτάρι, γιὰ νὰ θρέψουν τοὺς Παρισινούς.

* * *

Πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ἡ λίαν σημαντικὴ μαρτυρία τοῦ μεγάλου Ἁγίου τῆς Ἀντιοχείας, τοῦ ἠρωϊκοῦ Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Στυλίτου († Μνήμη: 1η Σεπτεμβρίου), ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρρησία τῆς Ὁσίας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

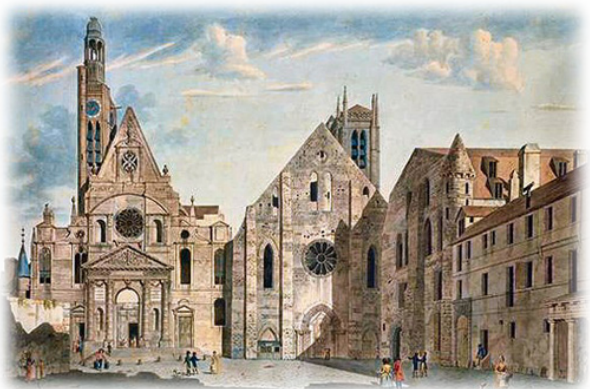
Μερικοὶ Παρισίνοι ἔμποροι εἶχαν μεταβῆ στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἐλκυσθέντες ἀπὸ τὴν φήμη τοῦ θαυμαστοῦ Ἁγίου Συμεὼν, ὁ ὁποῖος ἠσκήτευε ἐπὶ τεσσαράκοντα περίπου ἔτη ἐπὶ ἐνὸς στύλου στὴν Ἀντιόχεια, τὸν ἐπεσκέφθησαν γιὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογία του.

Ὅποῖαν ὁμως ἐκπληξί ἐδοκίμασαν, ὅταν ὁ πανθαύματος Ἀσκητῆς τοὺς εἶπε νὰ διαβιβάσουν χαιρετισμοὺς στὴν Ὁσία Γενεβιέβη

καὶ ἐζήτησε μὲ πολλὴ εὐλάβεια τὶς προσευχὲς τῆς!

* * *

Ἡ Ὁσία ἦταν ἐπίσης φημισμένη γιὰ τὴν εὐσπλαχνία τῆς, ιδίως πρὸς τοὺς φυλακισμένους, οἱ ὅποιοι ἦσαν πολλοὶ κατὰ τὴν ταραγμένη ἐκείνη ἐποχὴ.

Ναοὶ Ἁγίου Στεφάνου (ἀριστερὰ)
καὶ Ὁσίας Γενεβιέβης (δεξιὰ).

Πολλὲς φορές ἐμεσίτευσε μὲ ἐπιτυχία πρὸς τὸν βάρβαρο Φράγκο Βασιλέα Χιλδερίκο γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. **Ὁ** Χιλδερίκος εἶχε ἀνακηρυχθῆ Βασιλεὺς τῶν Φράγκων τὸ 481 καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς συζύγου του Ἁγίας Κλοτίλδης († Μνήμη: 3ῆ Ἰουνίου) ἐπεδείκνυε πάντα μεγάλο σεβασμὸ στὴν Ἁγία, πρόσεχε τὶς συμβουλές τῆς καὶ ἀδυνατοῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ τὰ αἰτήματά τῆς, ἠττημένος ἀπὸ τὴν θερμὴ προσευχὴν τῆς.

Μία ἡμέρα ὁ Χιλδερίκος ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ πολλοὺς φυλακισμένους, αἰχμαλώτους πολέμου. **Ἐ**ξῆλθε κρυφίως ἀπὸ τὴν πόλι καὶ διέταξε ὄπισθεν νὰ κλειδώσουν τὶς πύλες. **Ἡ Ὁσία** ἐπληροφορήθη τὸ τεκταινόμενο καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. **Ὅ**ταν ἔφθασε πρὸ τῶν κεκλεισμένων πυλῶν, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ αὐτομάτως ἠνοιχθῆσαν. **Ἐ**πρόφθασε τὴν ἐκτέλεσι καὶ γιὰ μία ἀκόμη φορά, ὁ εἰδωλόατρης Βασιλεὺς τῆς ἐχάρισε τοὺς φυλακισμένους.

Ἐνῶ ὁ σύζυγός τῆς ὠλοκλήρωνε τὴν κατάκτησι τῆς Γαλατίας, ἡ Ἁγία Κλοτίλδη ἔμεινε πλησίον τῆς Γενεβιέβης στὸ Παρίσι καὶ ὁ Ἅγιος Ρεμίγιος († Μνήμη: 1ῆ Ὀκτωβρίου) εἶρχετο ἐνίοτε νὰ τὶς ἐπισκεφθῆ γιὰ νὰ ὁμιλήσουν γιὰ τὰ θεῖα. **Τ**ρεῖς Ἅγιοι ἐπαγρυπνοῦσαν λοιπὸν ἐπὶ τῇ γεννήσει τῆς Γαλλίας...

* * *

Ἡ Θεοφόρος καὶ θαυματουργὸς Ὁσία

Γενεβιέβη έκοιμήθη έν Κυρίω πλήρης ήμερών στίς 3 Ίανουαρίου, πιθανόν του έτους 512.

Τα χαριτόβρυτα Λείψανά της έτοποθετήθησαν αρχικώς στο Ναό του Άγίου Διονυσίου και κατόπιν στον Ναό του Άγίου Στεφάνου στο Παρίσι, επί του Φερωνύμου Λόφου τής Άγίας Γενεβιέβης, εκεί όπου προσέφερε

Πάνθεον, Παρίσι.

πρός τον Ουράνιον Νυμφίον της Χριστόν, ως πολύτιμον προΐκαν τους άσκητικούς κόπους και τα δάκρυα τής αγάπης της.

Δέν έπαυσε να προστατεύη στούς αιώνες την πόλι τών Παρισίων και τούς κατοίκους της. **Τ**α Άγια Λείψανά Της έπετέλεσαν άναρίθμητες ίάσεις. **Σ**τούς μεγάλους κινδύνους: πολέμους, πολιορκίες, επιδημίες, λιμούς, πλημμύρες, πυρκαγιές, ό λαός κατέφευγε σύσσωμος στην Άγία. **Ε**γίνοντο μεγάλες λιτανείες με επί κεφαλής την ιεράν Λάρνακα τών σεπτών Λειψάνων και ό Θεός δέν παρέλειπε να δείξη την εϋνοιά Του με θαύματα, άνταποκρινόμενος στίς προσευχές τής Άγίας και στην πίστι του λαού τής πόλεως.

Αναφέρεται ότι ό Βασιλεύς τής Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΕ΄ ώρκίσθηκε τό 1744 ό, άν έθεραπεύετο από την άσθένειά του, θα άντικαθιστούσε τον έν μέρει κατεστραμμένο Ναό του Άββαείου τής Άγίας Γενοβιέβης με ένα κτίσμα άντάξιο τής Πολιούχου Άγίας τών Παρισίων.

Πράγματι, έγινε καλά και έφρόντισε για την έκπλήρωσι του όρκου του. **Τ**ό έπανασχεδιασμένο Άββαείο τής Άγίας Γενοβέφας ώλοκληρώθηκε τελικώς μετά την έναρξι τής Γαλλικής Έπαναστάσεως, και συγκεκριμένα τό 1790. **Τ**όν Άπρίλιο 1791 όμως, ή Έπαναστατική Έθνοσυνέλευσις διέταξε να μετατραπή τό κτήριο από Έκκλησία σε Μουσολείο για τούς έπιφανείς Γάλλους. **Γ**νωρίζεται έκτοτε με τό όνομα «Πάνθεον τών Παρισίων».

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἁγίων Λειψάνων τῆς Ὁσίας Γενεβιέβης τὸ ἔκαυσαν οἱ ἐπαναστάτες, τὸ 1793, καὶ τὰ ἔρριξαν στὸν Σηκουάνα.

Ῥὸμως ἡ Ἁγία παραμένει ζωντανὴ γιὰ ὅλους, ὅσοι τὴν ἐπικαλοῦνται ἐν πίστει.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!*

